

Abu Nasr Al-Farabi Jeden z genialnych naukowców,
którzy są dumą ludzkości
prof. dr Mustafa Al-Abdullah Al-Kafri

Contents

Narodziny i początki Al-Farabiego:.....	3
Al-Farabi, drugi nauczyciel (drugi nauczyciel), po greckim filozofie Arystotelesie, pierwszy nauczyciel:.....	5
Wolność naukowa jest ograniczona ograniczeniami, których nie można ignorować:	7
Wystawy i muzycy Al-Farabi:.....	7
Wiara Al-Farabiego w jedność prawdy:	8
Teoria egzystencjalna Al-Farabiego:	9
Istniejąca możliwa egzystencja:	9
Niezbędne istnienie:	9
Filozofia polityczna i moralna Al-Farabiego:.....	10
Relacja między filozofem a prorokiem:.....	14
Istnienie w działaniu i bycie u władzy:.....	14
Książki Abu Nasra al-Farabiego:	16
Klasyfikacja książek al-Farabiego:	18
Teoria człowieka Al-Farabiego:	19
Opinia uczonych i myślicieli na temat Al-Farabiego:	21
Śmierć Al-Farabiego:	21

Abu Nasr Al-Farabi

Jeden z genialnych naukowców, którzy są dumą ludzkości
prof. dr Mustafa Al-Abdullah Al-Kafri

Abu Nasr Muhammad bin Muhammad bin Ozlag bin Tarkhan Al-Farabi, jeden z błyskotliwych uczonych, którzy są uważani za dumę ludzkości ze względu na wszechstronne nauki, które dostarczali ludzkości w wielu dziedzinach, takich jak astronomia, matematyka, filozofia, logika i muzyka. Abu Nasr Al-Farabi miał ważne osiągnięcia we wszystkich kwestiach filozoficznych, obywatelskich, religijnych i czysto intelektualnych, a także osiągnięcia w nauce, muzyce, logice i innych naukach. Niniejsze opracowanie nie obejmuje szczegółowego omówienia jego biografii, ale postaramy się omówić najważniejsze etapy jego życia.

Al-Farabi jest jednym z filarów filozofii i jedną z postaci ludzkiej myśli i ludzi reformy społecznej. Starał się wyjaśnić księgi Arystotelesa, Euklidesa, Ptolemeusza i Aleksandra z Afrodyzji i odpowiedział Galenowi w jego interpretacji słów Arystotelesa, Al-Razi w „Wiedzy Bożej” i Ibn Al-Rawandi w „Literaturach Spór”. Próbował pogodzić poglądy Arystotelesa i Platona, Hipokratesa i Platona oraz Arystotelesa i Galena. Nazwisko Al-Farabiego wiązało się z trzema głównymi sprawami: teorią emanacji i próbą połączenia opinii (mądrych) filozofów Platona i Arystotelesa oraz jego koncepcji miasta cnotliwego.

Wśród jego wypowiedzi u mędrców: Ten, kto chce podjąć studia filozoficzne, powinien być młodym człowiekiem o dobrym temperamencie, grzecznym w manierach dobrych, czystym, nieśmiałym, prawdomównym, wolnym od niemoralności, niemoralności, zdrady zdrada, przebiegłość i oszustwo; I że powinien być pozbawiony interesów swojego życia, nie naruszając etykiety Sunny, wychwalając wiedzę i uczonych, i nie ma nic do roboty poza wiedzą i jej ludźmi. I nie powinien traktować swojej

wiedzy jako zawodu i jako zysku. Ktokolwiek jest inaczej, jest fałszywym mędrcom i nie powinien być zaliczany do mądrych.¹

Al-Farabi był rówieśnikiem największych uczonych teologii wśród muzułmanów, w tym Abu al-Hasan al-Ash'ari, Abu Mansour al-Matridi i al-Tahawi. i tekstury. Być może al-Farabi i teologowie poszli za mutazylitami, dzieląc istoty na konieczne i możliwe, ponieważ powiedzieli to przed nim i przed Ash'arytami.²

Al-Farabi wolał samotność i samotność, aby oddać się kontemplacji i refleksji, a większość czasu spędzał podczas pobytu w mieście Damaszek, w sadach wśród drzew i na brzegach rzek. notabli.

Al-Farabi jest zadowolony, ascetyczny, religijny, który nie interesuje się sprawami świata poza poszukiwaniem wiedzy i edukacji. Pewnego dnia Saif al-Dawla chciał dać mu pensję, która wystarczyłaby mu na utrzymanie, by uhonorować go na starość, ale odmówił brania więcej niż czterech dirhamów dziennie; Powiedział, że wystarczy mu jedzenie i ubranie.³

Narodziny i początki Al-Farabiego:

(Mężczyzna po pięćdziesiątce, kiedy zbliżył się do bram miasta, był wyczerpany i porzucił ubranie. Przeszedł długą drogę, podczas której przecinał trudne ścieżki i wyboiste drogi, aż dotarł do Bagdadu... i podróżował do pochodził z miejscowości Farab w Turkiestanie i ani wygląd człowieka Abu Nasr al-Farabi, ani jego rysy nie wskazywały na to, że był kupcem poszukującym środków do życia, gdyż wydawał się ascetyczny i surowy, a okazało się, że dąży do nauki 310 r., była to druga faza kalifatu Abbasydów, faza

¹ – dr. Ahmed Saedan, Scientific Horizons Journal, <http://www.limala.ps/atemplate.php?id=233>

² – Patrz, Abbas Mahmoud Al-Akkad, Ibn Sina, Shelves Online Co. LLC. M. M., Rufof.com Free Zone, Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie 2017.

³ – Mustafa Al-Jayousi, Encyclopedia of Arab and Muslim Scholars and Their Flags, Amman – Jordan: Dar Osama for Publishing and Distribution, strona 284..

trudna, w której zmieniły się jego warunki, warunki były niespokojne, a walka wynikająca ze słabości kalifów narażała ich na zamordowanie w ciepło spisków walki o władzę).⁴

Abu Nasr Al-Farabi jest filozofem, który słynie z mistrzostwa, studiowania i szczególności w wielu naukach mądrości i matematyki, a także celował w medycynie i filozofii. Urodził się w Wasij, mieście Farab, w Transoxianie, w prowincji Turkiestan w 874 r. i od niego wywodził swoje nazwisko. Zmarł w Damaszku w 950 rne. Jego ojciec pracował w dowództwie armii w irackim Bagdadzie, następnie wyjechał do Syrii i objeżdżał sąsiednie kraje, przez pewien czas mieszkał więc na dworze Saif al-Dawla al-Hamdani. Następnie osiedlił się ponownie w Syrii, a zwłaszcza w Damaszku, i pozostał tam aż do śmierci. Napisał wiele prac, a jego książka „Statystyka nauki” jest pierwszą naukową encyklopedią, a jego książka „Opinie ludzi cnotliwego miasta” jest jedną z pierwszych książek na temat reformy administracyjnej i społecznej jego czasów. Gdzie wyjaśniał nauki logiki i był autorem wielu książek.

Al-Farabi uczył się języka tureckiego i doskonale opanował inne języki, takie jak perski i grecki, oprócz języka arabskiego. Al-Farabi wolał samotność, medytował i kontemlował i spędzał większość czasu nad brzegami plaż, rzek i naturalnych miejsc. Ibn Sina i Ibn Rushd byli pod jego wpływem, a Al-Farabi został nazwany drugim nauczycielem po Arystotelesie, którego nazwano (pierwszym nauczycielem).

(Abu Nasr wyjechał w pewnym momencie swojego życia, aby wyjechać do Iraku na dalsze studia. Studiował medycynę w mieście Harran, filozofię, tłumaczenia języka greckiego, a także muzykę i

⁴ – Muhammad Issa Al-Sharqawi, polityczna historia Abu Nasr Al-Farabiego i marzenia o cnotliwym mieście,

<http://www.ahram.org.eg/archive/Columns/News/155500.aspx>

matematykę, a wszystkie te nauki przyczyniły się do powstania jego gwiazdy i sławy...

Ze względu na swoje zainteresowanie nauką nie ożenił się i nie miał dzieci, żył życiem surowym i ascetycznym, a mimo bliskości dworu sułtanów był zadowolony z pieniędzy i bogaty w naukę, i mówi się, że zwykł stać w świetle lampy strażnika, aby czytać).⁵

Al-Farabi, drugi nauczyciel (drugi nauczyciel), po greckim filozofie Arystotelesie, pierwszy nauczyciel:

Abu Nasr al-Farabi był wybitnym muzykiem, który wynalazł instrument qanun i jest uważany za najważniejszą książkę o teorii muzyki w świecie islamskim. Był także wybitnym filozofem do tego stopnia, że uchodził za drugiego nauczyciela po greckim filozofie Arystotelesie.

(Zahir al-Din al-Bayhaqi powiedział w swojej książce „Historia mędrców islamu”: Czterech jest mędrców: dwóch przed islamem to Arystoteles i Hipokrates, a dwóch w islamie to Abu Nasr i Abu Ali, co oznacza Ibn Sina. Jako filozof oznacza to, że on również jest uczonym, który jest dobrze zorientowany w naukach kosmicznych, a ponadto jest biegły w księgach Platona, Arystotelesia i ich naśladowców. Filozofia w tym czasie, podobnie jak matematyka w naszych czasach, była matką nauk i ich czystości, z której nauki kosmiczne czerpią swoją siłę i logikę i na których są oparte).⁶

Al-Farabi studiował teologię i muzykę w Ngari. Następnie udał się do Merv i tam zapoznał się z syryjskim księdzem Youhanną Ibn Hilan, znawcą logiki i filozofii. Studiował logikę w jego obecności i był wybitnym uczniem. Następnie udali się razem do Bagdadu,

⁵ – Mustafa Al-Jayousi, Encyklopedia arabskich i muzułmańskich uczonych i ich flagi, poprzednie źródło.

<https://mawdoo3.com/%D8%A7%Dadobe1%D8%A7%D8%B1%D8%A7%D8%A8%Dinstagram>

⁶ – Dr. Ahmed Saedan, Scientific Horizons Journal, <http://www.limala.ps/atemplate.php?id=233>

więc Ibn Haylan poszedł do swoich obowiązków kościelnych, a Al-Farabi poszedł za nim i studiował filozofię. Bagdad był wówczas matką świata i teraźniejszością kultury, cywilizacji i nauki. Podejrzewa się, że John Ibn Hilan nie władał biegle językiem arabskim i że uczył swojego ucznia al-Farabi w języku greckim, syryjskim lub innym języku. (Jeśli chodzi o Al-Farabiego, uczył się arabskiego w Bagdadzie pod kierunkiem Ibn Al-Sarradża. Al-Farabi nauczył go logiki i muzyki, a także języka i literatury. Opanował arabski, aż jego styl stał się wzorem dla pisarstwa filozoficznego, a on jest opisany jako łatwy.

Abu Nasr Al-Farabi odwiedził Harran ze swoim nauczycielem Ibn Hilanem (potem udał się do Konstantynopola i spędził tam osiem lat nauczając filozofii i nauk greckich w jego źródłach. Następnie wrócił do Bagdadu między (297–307) i spędził dwadzieścia lat pisząc i nauczanie, dopóki nie powiększył tego, co napisał w dwustu książkach. Wiele z nich zostało, ale niewiele z nich zostało wydrukowanych i opublikowanych. Jakakolwiek była sprawa, Al-Farabi cieszył się dobrą opinią za życia i po jego śmierci, a jego książki wywarły wielki wpływ, a niektóre z nich zostały przeniesione na hebrajski i łacinę. Maymoon i Bracia Czystości. Jego książki były nauczane przez całe średniowiecze. Jeśli chodzi o tych, którzy byli jego bezpośrednimi uczniami, rozpoznał kapłana Abu Zakaria, Yahya bin Uday al-Manqi, który kierował szkołą filozoficzną w Bagdadzie, oraz jego brat Ibrahim bin Uday, który towarzyszył al-Farabiemu aż do jego śmierci).⁷

Al-Farabi wyjechał z Bagdadu do Damaszku, szejka po siedemdziesiątce, nie dla wiedzy, ale dla bezpieczeństwa, z powodu sporu, który wybuchł w Bagdadzie, sporu, który sprawił, że sam kalif uciekł i schronił się w Mosulu, z książką z Bani Hamdan. W tym czasie Ikhshidids, na czele z Kafurem, rządzą Syrią i Egiptem. (Byli pierwotnie oficerami z Ferghany, sąsiadów

⁷ – Poprzednie źródło.

domu al-Farabiego.) Al-Farabi postanowił zamieszkać w Damaszku. Ale wkrótce się uspokoiło, aż do starcia między Ikhshididami i Hamdanidami, więc Al-Farabi udał się do Egiptu. Po tym, jak Seif al-Dawla zajął Aleppo i Damaszek, zaczął otaczać się uczonymi i intelektualistami. Al-Farabi wrócił do Damaszku. Ale wkrótce zmarł w Rajab w roku 339 AH, a Seif al-Dawla modlił się za niego wśród ludzi z jego świąty i pochowano go na obrzeżach Damaszku za małymi drzwiami.⁸

Wolność naukowa jest ograniczona ograniczeniami, których nie można ignorować:

Celem Al-Farabiego było pełne wyjaśnienie idei Arystotelesa i wyjaśnienie wzajemnych relacji między nimi, a następnie wyjaśnienie zgodności lub niezgodności między nimi a wypowiedziami krytyków, przy jednoczesnym badaniu różnicy i wyjaśnianiu, co w tym jest prawdą, a co jest nieporozumieniem. Jednak wydaje się, że otwartość al-Farabiego w jego wyjaśnieniach ogranicza jego poczucie, że wolność naukowa w jego czasach jest ograniczona restrykcjami, których nie można zignorować.

W polityce Al-Farabi opiera się na filozofii Platona, tak jak pojawia się ona w Republice i w prawie. Jeśli chodzi o teorię polityczną, stara się pogodzić zdanie Platona i Arystotelesa, zachowując przy tym charakterystyczne cechy każdego z nich, co daje jego czytelnikowi wrażenie, że różnica między nimi wynika z natury nauki i skupia się w niej na trudnych zagadnieniach.

Wystawy i muzycy Al-Farabi:

Al-Farabi umieścił kilka książek z dziedziny filozofii. Wyjaśnił „Początki” matematyki Euklidesa oraz „Księgę Almagestu” Ptolemeusza o astronomii. Jednak jego książki sportowe są efektowne, tradycyjne, mało odnowione. Pisał także w naukach

⁸ – Dr. Ahmed Saedan, Scientific Horizons Journal, <http://www.limala.ps/atemplate.php?id=233>

przyrodniczych i w tej dziedzinie stoi w opozycji. Sprzeciwiał się interpretacjom Galena o podziale zwierząt dokonany przez Arystotelesa; I przeciwstawił się poglądom Filipponów w jego krytyce Arystotelesa na temat wieczności i wieczności wszechświata oraz jego ruchu. I sprzeciwiał się Al-Razi w jego poglądach na materię, atomy, czas i miejsce.

Drugim polem po filozofii Al-Farabi była muzyka. Umieścił w niej kilka książek, z których najważniejszą jest „Wielka księga muzyczna”, którą napisał w odpowiedzi na prośbę ministra Abi Jaafara al-Karkhiego. Być może największa arabska książka o muzyce. (Napisał w nim książki o historii muzyki, teorii muzyki i instrumentach tarabu. Wydano wielką księgę muzyczną, ale jest to rzadkie. Dzięki niej jest jasne, że Al-Farabi opanował wszystko, co Grecy miały na temat teorii muzyki i było również jasne, że był naprawdę twórczym i utalentowanym muzykiem. zostały usunięte z naszego życia teraz, nie dlatego, że nie są już ważne, ale dlatego, że sama muzyka nie ma już małej wartości w naszym życiu kulturalnym, ale jest raczej w naszym życiu społecznym, będąc instrumentem smutku lub radości i rozrywki).⁹

Al-Farabi przeprowadził interesujące badania nad tonem, stopniem i okresem, po którym nastąpił szczegółowy pokaz dźwięków muzycznych i melodii. Następnie przeszedł na stronę praktyczną i zbadał instrumenty tarabu, w tym kanun, lutnię, tanbur Chorasani i tanbur z Bagdadi.

Czerpiąc z Wielkiej Księgi Muzycznej instrumentu zwanego Shahrud.

Wiara Al-Farabiego w jedność prawdy:

Al-Farabi wierzył, że naturalna, filozoficzna prawda jest jedna i że nie ma dwóch prawd w jednym przedmiocie. Jest raczej jedna prawda, którą ujawnili Platon i Arystoteles. Uważa, że wszystkie

⁹ – Poprzednie źródło.

filozofie przedstawiające system wiedzy powinny iść za przykładem Platona i Arystotelesa. Ale między Platonem a Arystotelesem istnieje zasadnicza sprzeczność. Al-Farabi uważał, że filozofia Platona jest tym samym, co filozofia Arystotelesa, i napisał książkę (Połączenie opinii mędrców, Platona i Arystotelesa). Obaj omawiają istnienie w kategoriach jego pierwszych przyczyn, a u Platona istnieniem i pierwszymi przyczynami są (przypowieść) i Arystoteles (cztery przyczyny), ale Al-Farabi wierzył w swojej książce, że nie ma różnicy i próbował pogodzić dwóch filozofów i przedstawił zestaw dowodów, aby powiedzieć, że ci objawili prawdę i wszyscy, którzy przyszli po nich, powinni pójść w ich ślady.

Teoria egzystencjalna Al-Farabiego:

Jego teoria istnienia, a tutaj pojawia się teoria zwana al-sudūr wa al-fid, która jest najbardziej charakterystyczną cechą Al-Farabiego, ponieważ rozróżnia on dwa rodzaje bytów:

1 – możliwy byt

2– Istota konieczna.

(Istnieje wiele możliwych istnień, ale jedna istota konieczna.

Istniejąca możliwa egzystencja:

Istnienia, które, jeśli zakłada się, że istnieje lub nie istnieje, nie było niemożliwe. Jej obecność lub nieistnienie oznacza, że nic nie stoi na przeszkodzie. Ale jeśli zostanie znaleziony, musi zawierać błąd, a wszystkie aktywa, które weryfikują jego istnienie, to wypadki.

Niezbędne istnienie:

Istnienie, którego nie narzuciliśmy, nie istnieje, to (odwrócenie uwagi od narzucenia) jest niemożliwe. Mam na myśli, że może istnieć tylko i to w religijnym ujęciu (Bóg), więc nie możemy powiedzieć, że Bóg nie istnieje; Ponieważ nie możemy powiedzieć po tym, jak powiedzieliśmy, że Bóg nie istnieje, jak znalazł świat.

(Moa'is Al-Aysat dla nie) oznacza istnienie bytów z nicości (nie jest tym, co jest stworzone).

P/ Nie możemy zrozumieć, w jaki sposób możliwe byty powstały z Istnienia Koniecznego? Odpowiedź Al-Kindi brzmiała: (Moa'is...) Jeśli chodzi o Al-Farabiego, mówi on, że Niezbędna Istnienie jest jej naturą, czystym intelektem, jednym ze wszystkich stron, esencją czystego intelektu, który nadaje sobie sens, oraz podmiotem jego intelektu jest on sam, w przeciwieństwie do nas rozumiemy siebie i rozumiemy także istoty naturalne. Tylko Al-Farabi mówi, że ktokolwiek sprawia, że jego własny intelekt przepełnia się pierwszym intelektem, wystarczy mu być zrozumiałym dla Potrzebnej Egzystencji, aż wyłoni się z niego pierwszy intelekt. Intelekt wywodzi się z jego intelektu do tego co jest ponad nim, inny intelekt wywodzi się z jego intelektu, a od jego intelektu do niego samego pochodzi...itd. ¹⁰

Filozofia polityczna i moralna Al-Farabiego:

Al-Farabi w swojej książce „Opinie ludu cnotliwego miasta” sformułował konstytucję miasta cnotliwego, obejmującą instytucje, zasady i ścieżki mające na celu rozwijanie ludzkiej wiedzy, a przynajmniej usuwanie przeszkód na jej drodze. Dla tych, którzy czytają tę książkę, staje się jasne, że jest ona jedyna w swoim rodzaju w starożytnej myśli arabskiej, łącząc te trzy kwestie w jednym pakiecie. Al-Farabi został poddany najbardziej brutalnemu atakowi ze strony niektórych teologów islamskich, kierowanych przez Imama Abu Hamida Al-Ghazali (w jego książce Incoherence of the Philosophers), który wymyślił i nie wierzył w większość jego zagadnień, szczególnie z powodu wielu pomysły i propozycje, które się pojawiły (Opinie ludzi cnotliwego miasta). Pomimo uprzedzeń

¹⁰ – wiedza,

https://www.marefa.org/%D8%A3%D8%A8%D8%B5%D8%B1_%D8%AD%D8%AF_%D8%A7%D8%A7%D8%A7%D8%A8%D8%A8%D8%A8%D8%A8%D8%Biuro

Al-Ghazali do filozofii i Al-Farabiego, książka ta wciąż żyje, przynajmniej w aspekcie cywilno-politycznym, ponieważ w historii myśli jest uważana za jedną z tych książek, których troską było poszukiwanie cnotliwe środowisko do życia.¹¹

Cnotliwe miasto w opinii Al-Farabiego to miasto lub społeczeństwo, w którym osiąga się pełne szczęście jednostek, jak Republika Platona, zdominowana przez zasady sprawiedliwości i prawdy, gdzie jednostki żyją w sposób zintegrowany i harmonijny. mając na uwadze, że szczęście, które jednostki osiągają w utopii, nie może być osiągnięte i być odrębne, chyba że jednostki współpracują ze sobą, a każdy z nich jest wyróżniony do pracy, którą doskonali i do pracy, do której jest przygotowany zgodnie ze swoim biologicznym lub genetyczną, a cnotliwe miasto jest jak zdrowe ciało, którego wszyscy członkowie współpracują w integracji życia oraz jego zachowaniu, ochronie i ciągłości.¹²

Al-Farabi mówi, że intencją cnotliwego miasta jest pokazanie społeczności, w której panuje szczęście, a cnotliwe miasto jest tym, w którym wszyscy ludzie szukają szczęścia, a miasta przeciwne żądają rzeczy przeciwnych. Szczęście według Al-Farabiego jest związane z jego koncepcją ludzkiej struktury i ludzkiej duszy. Szczęście jest wtedy, gdy rozumna dusza (a jej cnotą jest mądrość) kontroluje rozgniewaną duszę (a jej cnotą jest odwaga), a dusza pożądliva (a jej cnotą jest czystość) prowadzi człowieka do szczęścia. Miasto ignorancji: w przeciwieństwie do miasta cnotliwego, jego mieszkańcy szukają szczęścia, które pochodzi z gniewu i zmysłowości duszy. Al-Madina Al-Fasiqah: To ten,

¹¹ – Życie, Międzynarodowa środa, 25 grudnia 2013 r.

<http://www.alhayat.com/Opinion/lbrahim-Al->

¹² – Dr. Mouloud, Myśl społeczna Al-Farabiego, <https://ejtema3e.com/the-pioneers-of-social-Thought/10-2013-07-27-21-43-54.html>

którego ludzie znali właściwe zasady i wyobrażali sobie szczęście takim, jakie jest, ale ich działania temu zaprzeczają.¹³

Budując cnotliwe miasto, Al-Farabi poszedł w ślady Platona, który zbudował podobny świat w niektórych z najpotężniejszych rozdziałów swojej książki „Republika”. Niemniej jednak w Al-Farabiego (Opiniach ludu cnotliwego miasta) można znaleźć wiele pomysłów politycznych Arystotelesa i możemy powiedzieć, że Al-Farabi w tej książce starał się pogodzić dwóch wielkich greckich filozofów, z sukcesem, ale w każdym razie nie odniósł sukcesu, z wyjątkiem końcowego rezultatu, który do niego doprowadził: (Synteza miasta narysowana przez Abu Nasra, z której myśliciele byli inspirowani, studiowali i nadal ją studiują. Być może Ktoś powiedział: Niefortunne jest oczywiście to, że nie zainspirowali go ci, którzy powinni byli zajmować się tą sprawą bardziej niż: władcy. Dziś to, co sprawia, że pomimo swojego realizmu, zrównuje się z miastami Tomasza More, Campanella, Bekon i inne).¹⁴

Al-Farabi przyrównał cnotliwe miasto do kompletnego i kompletnego ciała, którego członkowie współpracują w celu osiągnięcia i zachowania życia, a ponieważ części jednego ciała są dla siebie nawzajem ułożone i podlegają jednemu wodzowi, którym jest serce, tak samo powinno być w mieście. Ponieważ serce jest pierwszą rzeczą, jaka powstaje w ciele, a potem powstają pozostałe organy i serce nimi zarządza, podobnie jak wódz miasta.

Al-Farabi szczegółowo określił cechy tych, którzy kwalifikują się do prezydentury, ponieważ nie wyobraża sobie miasta cnotliwego, którego prezydent nie posiada cech, które bardzo zbliżają go do wizerunku filozofa, któremu powierzono przejęcie władzy przez Platona. rządzić w republice. Al-Farabi zwraca

¹³ – Zobacz, Al-Farabi, Kolekcja szczęścia, Dar Al-Andalus, Bejrut, 1981 r. n.e.

¹⁴ – Al-Hayat, Międzynarodowa środa, 25 grudnia 2013 r. <http://www.alhayat.com/Opinion/Ibrahim-Al->

uwagę, że jeśli (nie ma ani jednej osoby, w której te atrybuty są połączone, a są dwie, z których jedna jest mądra, a druga, w której obecne są pozostałe atrybuty, to są w tym wodzami).¹⁵

Prezydent to istota ludzka, w której człowieczeństwo jest w pełni urzeczywistnione. Jak ten „wódz”, który został pierwotnie zapożyczony od Platona, wydaje się al-Farabiemu? Al-Farabi uważa, że prezydentura ma dwie rzeczy: po pierwsze – że jest liderem instynktownie i natura jest do niego przygotowana, a po drugie – przez wygląd i dobrowolny wydział, ponieważ (pierwszy szef jest w wyścigu że nikt z tej rasy nie może przewodzić) oraz (że osoba jest istotą ludzką, która ukończyła i stała się naprawdę rozsądna). Al-Farabi zidentyfikował kilka cech, w których wrodzony był wódz, z których najważniejsze to: posiadanie kompletnych organów, dobre zrozumienie i poczucie, dobre zapamiętywanie tego, co rozumie oraz tego, co widzi i słyszy, dobry dowcip, spryt, dobra ekspresja z językiem pokazującym, co zawiera, i miłośnikiem edukacji i korzyści, poza jego złem w jedzeniu. Ten, kto pije i ten, kto jest żonaty, ma być miłośnikiem prawdy i jej ludzi, wielką duszą i miłośnikiem godności, aby dirham i dinar i wszystkie symptomy tego świata były dla niego łatwe, i aby kocha sprawiedliwość i jej ludzi, że ma silną wolę do tego, co uważa, że powinien zrobić.¹⁶

Miasto cnotliwe według Al-Farabiego nie jest wyimaginowane i w ogóle nie należy do świata wyobraźni. (To ten, który wie wszystko, co wiedzą mieszkańcy miasta cnotliwego, ale jego działania są działaniami ludzi z miast ignoranckich) i miasta zmienionego (i to ten, którego opinie w przeszłości są opiniami i czyny ludzi cnotliwego miasta, ale to się zmieniło), wreszcie miasta utraconego (czyli tego, który myśli o szczęściu, ale nie tego).

Al-Farabi napisał swoją książkę „Opinie ludu cnotliwego miasta” podczas pobytu w Damaszku i zrecenzował ją podczas

¹⁵ – Al-Hayat, Międzynarodowa środa, 25 grudnia 2013 r., poprzednie źródło.

¹⁶ – <http://www.ahram.org.eg/archive/Columns/News/155500.aspx>

religijnej, a włączył zagadnienie pogodzenie rozumu i objawienia w swoim opisie, a było to jednym z współczesnych problemów w islamie i nikt go w nim nie testował. Udręka Al-Farabiego i nikt w niej nie przekroczył jej zakresu, na co skończył Nawet gdyby wielu poszło za nim w tej dziedzinie... A wśród jego sukcesów jest to, że intelekt czynny nazwał duchem wiernym, an intelekty nazwał aniołami i nazwał sfery, w których umysły są wypełnione Najwyższym, i powiedział, że wieczne atrybuty Boga są pierwszymi przykładami.¹⁹

Doktryna Al-Farabiego była połączeniem doktryny ruchu Arystotelesa, doktryny Plotyna o piersiach, doktryny Platona o wiecznym „ideale” oraz doktryny stoików o rozumnej duszy i jej transmigracji w ciała... Od od niepamiętnych czasów rzeczy zostały znalezione w wiedzy Bożej i to jest powód ich istnienia, a Bóg Wszchemogący jest mądry. Jest to nadwyżka z jego istnienia i ten pierwszy intelekt porusza większą orbitę, a po nim intelekty kolejnych orbit dochodzą do intelektu dziesiątego, co komplikuje łączność między bytami wyższymi i niższymi.

Istnienie ma zatem trzy poziomy: pierwszy to istnienie boskie, drugi to istnienie tych stopniowych intelektów, a trzeci to istnienie intelektu czynnego. Stąd rozumiemy, jak wielu różni się od tego, który się nie mnoży i jak powstał związek między abstrakcyjnymi znaczeniami a rzeczami sensownymi. Wtedy dusza wyłania się z intelektu czynnego, który jest w czwartym stopniu, i pojawia się „forma”, która jest mniejsza od duszy i bardziej zaszczytna niż materia, jak w piątym stopniu, a za nią wszelka materia w niższy świat, ponieważ jest najniższym ze wszystkich istot. Dusza ludzka, dusze częściowe pochodzą z odpływu aktywnego umysłu i są klejnotami uwięzionymi w ciałach, a wśród tych psychologicznych esencji są te, które są uwięzione w ciałach niebieskich i są liczone od aniołów, a niektóre z nich są uwięzione przez ludzkie ciało.

¹⁹ – Poprzednie źródło.

- Księga Oczu Problemów: W tej książce Al-Farabi porusza tematy boskiej nauki i nauk przyrodniczych.
- Łączenie opinii dwóch mędrców, Platona i Arystotelesa: Książka pokazuje zakres wiedzy i znajomości greckich ksiąg filozoficznych, które miały arabskie tłumaczenia. W nim również Al-Farabi godzi opinie zarówno Platona, jak i Arystotelesa.²²
- Fus's al-Hukm: Książka jest jedną z ksiązek filozoficznych, w których al-Farabi mówił o monoteizmie i opiera się na logicznych dowodach, mimo że podąża za podejściem sufich.
- Kwestie filozoficzne i odpowiedzi na nie: W tej książce Al-Farabi wyjaśnił zestaw pytań, o które został poproszony i na które odpowiedział krótko, a ich liczba wynosiła czterdzieści dwa.

Tym, co wyróżniło Al-Farabiego po jego wyróżnieniu się logiką, jest polityka i etyka, a ma on wiele ksiązek z dziedziny filozofii, muzyki, polityki i logiki, a jego najbardziej znane to:

- Księga Esencji.
- Branża muzykologiczna.
- Wprowadzenie do logiki.
- Jedno i jedno.
- Wielka książka muzyczna
- Opinie mieszkańców cnotliwego miasta
- Łącząc opinię dwóch mędrców – próbował pogodzić Platona

i Arystotelesa

- Wprowadzenie do logiki
- Polityka Obywatelska
- Statystyka nauki i określenie jej celów
- Uczelnie polityczne
- płaty mądrości

²² – Zob. Zaki Najib Mahmoud, Al-Farabi Al-Moallem II, Bejrut 1972.

Widoki utopii. To, co al-Farabi mówi o cnotliwym mieście w swoim piśmie „Araa’ al-Fadilah” jest to, że (wódz) lub (król) ma atrybuty: ²³

1. całe części ciała
2. Jakość zrozumienia i percepcji
3. Jakość konserwacji
4. Jakość inteligencji i przenikliwości
5. Dobra ekspresja w wykonywaniu swoich znaczeń
6. Umiar w jedzeniu, piciu i małżeństwie
7. Kochająca szczerość i nienawidząca kłamstw
8. Poczucie własnej wartości i umiłowanie godności (tj. poczucie własnej wartości)
9. Niedoceniać symptomów świata
10. Oczywiście kochać sprawiedliwość i nienawidzić niesprawiedliwości
11. Siła determinacji, śmiałości i odwagi
12. Te cechy są ukoronowane mądrością i całkowitą roztropnością
13. Jakość perswazji
14. Pomysłowa jakość
15. Umiejętność prowadzenia dżihadu ciałem

Klasyfikacja ksiązek al-Farabiego:

w filozofii: Książka „Łączenie opinii mędrców” Książka „Wielka bajka” Książka „Jeden i jedność” Książka „Esencja” Książka „Czas” Książka „Miejsce”	w muzyce: Książka „Przemysł Muzykologiczny” Wielka książka o muzyczna o logice Etyka do Nikomacha	W polityce i społeczeństwie: Książka „Opinie ludzi cnotliwego miasta” Książka o polityce obywatelskiej. Książka „Uniwersytety Polityczne” w naukach Statystyka nauki i określenie jej celów W polityce i społeczeństwie: Książka „Opinie ludzi cnotliwego miasta” Książka o polityce obywatelskiej. Książka „Uniwersytety Polityczne” w naukach
--	--	---

²³ - Al-Farabi, Kolekcja szczęścia, Dar Al-Andalus, Bejrut, 1981, s. 60.

Książka „Pustka”	książka	Statystyka nauki i określenie jej celów w klasyfikacji
Książka „Powód i powód”	przyrodnicza	Księga „Przysłów” (Katygorias)
Książka „Wprowadzenie do logiki”	Księga „Archeologii Alego”	Książka „Explanatory Saying” (Problemy i definicja)
Księga logiki Al-Farabiego	Przesłanie „Dusza i świat”	Książka „I i Lutika I i II” (autor: Syllogism)
		Książka „Tobiqa” (Kontrowersje Sophia (Sofistyka)
		Książka „Rhetorica” (retoryka)
		Książka „Botiqa” (czyli poezja)

Teoria człowieka Al-Farabiego:

Al-Farabi potwierdza: Instynktem każdego człowieka jest bycie powiązanim z tym, do czego powinien dążyć jako człowiek lub do czego dążą inni ludzie. I każdy człowiek w tym stanie potrzebuje innych ludzi, w czym ma osiągnąć tę doskonałość, bo musi być blisko innych ludzi, a spotkanie z nimi tutaj ukazuje społeczeństwo i współpracę między jego członkami. Naturalnym instynktem tego zwierzęcia (człowieka) jest schronienie się i mieszkanie obok każdego, kto jest w swoim rodzaju. Dlatego nazywa się to zwierzęciem ludzkim i zwierzęciem cywilnym. Jest jeszcze inna nauka i inny pogląd, który bada te racjonalne zasady oraz działania i zdolności, za pomocą których człowiek dąży do doskonałości, tak więc jest to uzyskane z nauk humanistycznych i nauk cywilnych.

(Teoria człowieka Al-Farabiego jest tym, co przedstawił nie tylko w swojej filozofii politycznej, ale także w swojej filozofii praktycznej, zarówno politycznej, jak i etycznej, oraz w swojej filozofii teoretycznej (głównie boskiej nauce, psychologii i biologii), filozofii, która: w całości jest wynikiem pogodzenia filozofii i religii, ponieważ filozofia praktyczna Al-Farabiego została ufundowana na zasadach i wynikach filozofii teoretycznej (fizyki i boskiej nauki) i na tej podstawie wywodziła swoją wartość i ograniczenia, i jest filozofią, którą skonstruował poprzez twórcze dzieło syntetyczne, w którym za każdym razem triumfował dla rozwiązania lub kierunku

rozważań, które odpowiadały jego intencji w konkretnym wybranym przez siebie temacie. konkretnego tematu, lub że nie był zwolennikiem Platona, ani Arystotelesa, ani Plotyna, bezwzględnego podporządkowania, był raczej uważnym czytelnikiem i interpretatorem poglądów filozofów, zgodnie do potrzeb i do celu, który chciał, więc robiąc to w tekście było bardziej jak przez tkacza lub tkacza w tkaninie).²⁴

(Jeżeli człowieka określa jego element boski i świecki (paradoks i immanencja), to i świat składa się z ciał niebieskich i niebiańskich, z których najwyższym jest człowiek z jego łącznym obciążeniem między tym, co fizyczne – naturalne. i duchowy – boski, z tym wyjątkiem, że jest wyższy w swojej sile mówienia, tj. Człowiek nosi więc dwie formacje lub dwa wymiary: niedoskonałość i doskonałość, a horyzont filozoficzny al-Farabiego triumfuje nad ideą zdrowego rozsądku jako drogi do doskonałości i ukończenie i droga do przewyciężenia niedoskonałości. Weryfikacja ta jest identyfikacją z paradoksalnymi bytami w celu ciągłego konstruowania siły mowy?)²⁵

Teza Leo Straussa jest taka, że filozofia człowieka Al-Farabiego opiera się na objawieniu w stosunku do filozofii Platona i łączy je, uosabiając filozofię polityczną, której podmiotem jest człowiek. Jest to w swej głębi modyfikacja filozofii Platona. Rosenthal ma też tezę, zgodnie z którą filozofia Al-Farabiego w człowieku jest połączeniem filozofii Platona, Arystotelesa, Plotyna i Milleta, filozofii związanej z metafizyką i fizyką.²⁶

Zwycięstwo siły mówiącej w konstrukcji ludzkiej egzystencji nadaje tej egzystencji status i autorytet biologicznie i ontologicznie.

²⁴ – Muhammad Qishkesh, Teoria człowieka w filozofii Al-Farabiego, Oświecenie, Bejrut / Liban, 2011.

²⁵ – Ahmed Kazi, Pojęcie człowieka między metafizyką a polityką poprzez teorię człowieka według Al-Farabiego.

²⁶ – Poprzednie źródło.

Jest ucieleśnieniem ludzkiej rangi, która łączy w sobie aspekty duchowe i fizyczne. Dzięki tej intelektualnej konstrukcji opartej na akcie roztropności urzeczywistnia się człowieczeństwo człowieka; Jak możemy przejść od mówienia o ludzkiej egzystencji, jako specyficznej metafizycznej kwestii w tym, co jest mentalną formą, do potężniejszego aktu egzystencjalnego, reprezentowanego w człowieczeństwie człowieka? Czy to stawia nas przed ludzką tendencją, która nadaje światu sens i znaczenie uzależnione od tej ludzkiej egzystencji, a czyni ją gwarantem świata i jego istnienia?²⁷

Opinia uczonych i myślicieli na temat Al-Farabiego:

Geniusz Al-Farabiego i jego zdolność do dalszego zdobywania wiedzy i nauki uczyniły go jednym z najważniejszych myślicieli i filozofów swoich czasów, a wielu myślicieli i filozofów mówiło o jego geniuszu, wiedzy i filozofii w swoich książkach i książkach, w tym: francuski orientalista Massignon, który mówił o Al-Farabi i stwierdził, że jest on jednym z najważniejszych muzułmańskich filozofów, a wspominam o nich starożytnym naukom. Jest też jedynym filozofem. I orientalista Roger Parker, który uważał, że dzieła Al-Farabiego utorowały drogę do pojawienia się Ibn Rushda i Ibn Siny i że były światłem oświetlającym drogę mędrców Zachodu i Wschodu. I myśliciel de Vaux, który twierdzi, że Al-Farabi ma dziwną i silną osobowość i że pociąga go bardziej niż Awicenna.²⁸

Śmierć Al-Farabiego:

Większość historyków potwierdziła, że Al-Farabi zmarł w Damaszku w miesiącu Radżab w roku 339 AH, a król Saif Al-Dawla modlił się za niego na jego pogrzebie czternastego lub

²⁷ – Muhammad Qishkesh, poprzednie źródło.

²⁸ –Zobacz, Mustafa Al-Jayousi, Encyclopedia of Arab and Muslim Scholars and Their Flags, Amman – Jordan: Dar Osama for Publishing and Distribution, s. 286.

piętnastego jego życia. Al-Farabi został pochowany poza Damaszkiem na cmentarzu Al-Bab Al-Saghir.